



ΒΟΜΒΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὀν ἔκτον διατρέχουσαν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μὲναι πάλιν ἔδρα μας ἢ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιακόσα
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ' κ τ ὦ φ ρ ά γ χ α ε ι ν α ι μ ὄ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦ μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ χ α κ α ι σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσαλεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγμα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Πέντε τοῦ μῆνος Φλεβάρη,
κι' ἡ γκαμπλάς 'στὸ ποδάρη.

Ποῦντος δεκάκοσα κι' ἐνεῖντα τρίτα,
πάλι γιὰ τοὺς μπάλους νέα φασαρία.

Μπάλος Φασουλίκος φαντασμαγορικὸς.

Ὁ Φασ. — Ἴδου τὸ μπάλ τὸ κοστουμῆ...σὰς δέχομαι καὶ
μὲ τρυφερὰν ἀγκάλην. [πάλιν

Ἄρατε πύλας, δούλοι μου, νὰ μῶπου προσκεκλημένοι
τρανοὶ καὶ διαλεγμένοι,
νὰ 'μπῆ τὸ κάθε ντιστεγῆ καὶ παστρικό κουμάσι
τὸν πλοῦτον νὰ θαυμάση.

Καλῶς τῆς ντάμαις τῆς γνωσταίς, καλῶς τοὺς καθβαλίερους,
τὰ γεροντοπαλλήκαρα καὶ τοὺς ἐφήβους γέροντες,
ποῦ τώρα μόλις ἴδρωσε τὸ πρῶτο των μουστάκι
κι' ἡ φλογερὰ καρδία των με τοὺς χοροὺς ἐτάκη.

Καλῶς τὴν Βλά, καλῶς τὴν Μά,
εὐοὶ κι' ἡ κόρη κι' ἡ μαμμά,
καλῶς καὶ τούτη τὴν τοιμπαλοῦ,
ποῦ πάλι τὰβλα τὰ μπλοῦ.

Καλῶς τὴν Μέρ, ποῦ 'γέμισε τὴν σάλα μου μὲ μῦρα,
καλῶς τὴν Καὺ τὴν καστανή, καλῶς τὴν Χά τὴν χήρα,
ποῦναι τὸ κάθε μάτι τῆς Ἰσπανικὸ στυλιέτο,
καλῶς τὴν Περικλέτενα, καλῶς τὸν Περικλίετο.

Καλῶς τῆς Δρὰ τῆς τρυφεραίς,
τῆς χαμηλοβλεπούσαις,

καλῶς τῆς Χατζ' τῆς λιγεραίς,
τῆς γοργοπερπατούσαις.

Καλῶς τὴν Ἄλφα τὴν χοντρή,
καλῶς τὴν Βάρ τὴν σφήκα,
ποῦ σὲ κεντρίζει μὲ κεντρί
γιμάτο τὴση γλύκα.

Καλῶς τὴν καὶ τὴν Σίγμα Τᾶ, τὰ ντεκαλτὲ πάφρατα,
καλῶς τὴν Κρί, ποῦ 'στουὺς χοροὺς τῆς χάρις τῆς ἱστορήσα,
καλῶς τὴν Λεὸ τὴν σερπιτῆ καὶ τὴν μιερμιπομάτα,
'στ' ἀπρὲ μιντὶ τοῦ Καταρᾶ νομίζω πῶς τὴν 'γνώρισα.

Καλῶς τὴν Γὰλ, καλῶς τὴν Τζ', ντυμένη σὰν ἀράχνη,
μὰ νὰ καὶ μιὰ, ποῦ γιὰ γαμπρὸ τοῦ κοριτσιοῦ τῆς ψάχνει,
κι' ἡ Λάμδα μὲ τὸν ἄνδρα τῆς, καλεθρεμμένου καπνοῦ,
καλῶς τὴν καὶ τὴν Ἢθτα Βλά, ποῦ μούκανε παράπονα.

Ἴδου κι' ἡ Ζήρ μὲ φόρεμα λεπτῆς ροδονεφελῆς,
Ἴδου κι' ἡ Θε, ποῦ σὰν γὰλ γιλας χωρὶς νὰ θέλῃς.
Ἄρατε πύλας, δούλοι μου, τὸν σβέρκο μου νὰ βγάλω,
καλῶς νὰ μὰς ὀφίσετε...
Ἴδου κι' ἡ Βιά...σὰς ἔγχεσα 'στου Πλατινοῦ τὸν μπάλο,
μὰ νὰ μὲ συγχωρήσετε.

Βρὲ μασκαράδες ποῦρχονται... πῶ! πῶ! τι φασαρίαίς!...
τρέξτε, κυρία Φασουλή, καὶ δῆξου τῆς κυριαίς.
Ἡ Ζήτα Λάμδα προχωρεῖ καὶ μπαίνει 'στὸ σαλόνι,

πού με τῆς ντουκαλείτας τῆς τὸν κόσμο παλαβοῦνι.
Μὰς ἦλθε καὶ ὁ Γενήσαρλης κι' ὁ προσφιλὴς ὁ Χρήστος...
καλῶς νὰ μὰς ἔρῃσουν... τοὺς ἔχομ' εὐχαριστωῦ.

Ἡ Φασ.— Πῶ! πῶ! τί κόσμος ἔρχεται... δὲν τὸν χωροῦν ἢ
[σάλας...]

ἰδοῦ μὰς ἦλθαν κι' ἡ Τίτζι μαζί με τὸσαι ἄλλαις.
Ἰδοῦ κι' ἡ Χιὲ σὰν χρυσάλλη, μὴ κόμ' ἰλ φὸ γυναικα...
καὶ πῶς δὲν μὰς ἐφέρατε μαζί καὶ τὴν μπεμπέκα;
Ἰδοῦ κι' ἡ Σάρ... ἀντρέ, μὰ σέρ, 'στὸν μουσαφίρ-ὄντα...
γιατὶ δὲν ἦλθε κι' ὁ μπεμπέκ' μαζί με τὴν νταντᾶ;

Ἰδοῦ κι' Ἐγγλεζικαὶ σοβαραὶ σὰν ταβανσοανίδες,
ἀλλ' ὅμως βλέπω καὶ τῆς Κλέ τῆς Ἀμερικανίδες.
Ἄργα τὰ προσκλητήρια σὰς ἦλθαν γιὰ τὸν μπάλω,
μὰ θὰ μὰς συγχωρήσατε... γι' αὐτὸ δὲν ἀμειβάλλω,
παρντὸν παρντὸν, γαγιγὶς ὀντου,
πῶς εἶπα; χάου ντου γιου ντου;

Διακρηξάτε καὶ οἰς πῶς ὁ Ρωμῶς δὲν πένεται...
ὁ τύφος ὁ κοιλιακὸς ἀλήθεια πῶς σὰς φαίνεται;

Καθίνας τοῦτον τὸν καιρὸ
μὲ κόψωμ' περᾶζεται...
τὸ πίνετ' εἶσι τὸ νερὸ,
ἢ σὰν κι' εἶμας τὸ βράζετε;

Ἡ Φασ.— Τὸν νοῦ σου, Φασουλίνα μου, τὰ κοινολάτα φθάνουν,
τέτοια τιμὴ δὲν ἤλπιζα κι' ἔρετος νὰ μὰς κάνουν,
πῶ! πῶ! Μίνιστρος πύργονται σ' εἶμας τοὺς ψωραλίους,
φωτᾶ τ' ἐστὰ πολυκάντυλα καὶ 'στουδὸς πολυελαίου.

Ἵλα τᾶλλα κατὰ μέρος,
τρέξε τρέξε παρθεῦθ, ὁ
τὸν Ριφᾶτ ἰδιαιτέρως
νὰ τὸν περιποιηθῆς.

Ἵ Ρωμῶνος 'μπροστὰ
προχωρεῖ 'στὸν χερρὸ,
καὶ γιὰ πένα βαστᾶ
κἀποια χήνας φτερό.

Κι' ὁ Πανᾶς ἀπ' ὀπίσω, ποὺ μεγάλως τιμᾶται,
κι' ὁ Σουίτσας κι' ὁ Βούρος, κι' οἱ λοιποὶ διπλωμάται.
Φασουλίνα μου, τρέξε,
'στους Μίνιστρος μὰς φῆξε,
πρὸς αὐτοὺς τὰς τιμὰς μὰς καὶ τὰς πρώτας μὰς θέσεις,
ποῦ σκαρῶνον συμβάσεις καὶ συσφιγγὸν τὰς σχέσεις.

(Τὸν Ρωμῶνο μπράτσο πέρνει
τῶν χαρῶν ἢ κυρία,
καὶ κινῆζουσα τὸν φέρνει
μέσα 'στὴν Τραπεζαρία.)

Καὶ τοῦ λείει σοβαρὰ:
« Ἐξελλὰν, μὲ θάμβος στάσου,
νὰ σεβρίτοια μὲ φορὰ,
ὄχι σὰν καὶ τὰ 'δικὰ σου. »

Κόσμος ἔρχεται μελίσσι Περότων κι' Ἀρλεκίνων,
καὶ 'στὸν Βόμβον καὶ 'στὸν βρόντον καὶ 'στὸν πάταγον ἐκείνου
κἀποιοὶ δούλοισ ἀναγγέλλει 'στὸν δεσπότη Φασουλῆ
πῶς ἐλέησε τὴν σκᾶλα τοῦ μελάρου τὸ σκυλί.

Ἡ Φασ.— Ὁ φαντικόλο καὶ τοῦτο καὶ τοῦ μπάλω ζαφνικό...
κι' ἦταν τόσο νικητάτα, κι' ἦταν τόσο παστρικό,
πλὴν ἀρότου 'στὸ Κουβέρνο φέρων τριδραχίμον πληρώνει
ἄρχισε νὰ μαγαρίζη καὶ τὸ σπῆτη νὰ λερώνη.

(Ἡ Θεοτόκη ἔρχεται, τῶν Κόντηδων μοντέλο,
μ' ἓνα κοστοῦμ' ἀλὰ Γολδὸν καὶ Ροῦ-Βλὶς καπέλο.)

Ἡ Φ.— Ὁ Προθυπουργὸς μου Κόντη, καλῶς ἦλθατε κι' εἰδῶ,
κὶλ ὄνερ,
κὶλ μπουνέρ,
ἔχω 'μέρας νὰ σὰς εἶω.

Ἄχ! ἐκεῖνος σὰς ὁ λόγος!... μ' ἄρεσε πολὺ πολὺ,
συνηπάγη κι' ἐκλονίσθη τῶν Ἑλλήνων ἢ Βουλή.
Δὲν τὸν λίτε κι' εἰδῶ πέρα;... εἶλω νὰ τὸν ζανακούσω,
καὶ παιᾶνας ν' ἀνακρούσω.

(Ἡ κύριος Προθυπουργὸς καὶ πρώτος τῶν ἐν τέλει
σιγὰ σιγὰ 'στὸν Φασουλῆ τὸν λόγον ἀπαγγέλλει,
κι' ὁ Φασουλῆς εἰρίσταται, πυροῦται, κοκκινίζει,
καὶ σπέντενι ξεφρονίζει.)

(Μετὰ τοῦ Κόντη 'πρόβαλε 'στὸ Φασουλῆ τὸν οἶκον
κι' ὁ φίνος του γραμματικὸς κι' ἄλλοι προνομιοῦχοι,
κι' ὁ κύριος Σιμόπουλος ὁ τῶν Οἰκονομικῶν
μὲ λιάρρα, μὲ βλαγίκαλτσαις, κι' ἀτλαζετὸ τσαρούχι,
κι' ὁ Καρταούλης 'πίσω του, γραμματικὸς του πρώτος,
ντυμένους Πιερῶτας.)

Ἡ Φ.— Καλῶς τὸν τὸν Ἀνάργυρο... καὶ τί μὰς γλυκοφίνε-
(αὶ;...)

μὲ τούτη σου τὴν λεβεντιὰ μὲς 'στὸ ποτήρι πίνεσαι...
καδράκι μούγινης καὶ σὺ καὶ φιγουρίνι τρέλλα
μ' αὐτὴν τὴν φουστανέλα.

Σκυλιὰ γαυγίζου 'πίσω σου τῆς Ἑλληνίδος γῆς
καὶ σκούζου τὰ λυσάρικα πῶς τὰ φορολογεῖς,
ὅμως ἐγὼ, ποῦ τακτικὰ 'στὸ κράτος συνεισφέρω,
γι' αὐτὸν τὸν φέρων τῶν σκυλιῶν ἐκ μέσης σὰς συχαίρω.

(Ἐἶπεν αὐτὰ, κι' αὐτοστιγμὴ τὸν σκύλο τοῦ φωνάζει,
τὸν φέρνει 'στὸν Σιμόπουλο καὶ τὸν παρουσιάζει,
κι' ὁ σκύλος μὲ τὰ μάτια του τὰ ξενηστικωμένα
ἦλθε 'μπροστὰ 'στὸν Ἰγουργὸ τοῦ φόρου διασότης,
καὶ τὴν οὐρά του τοῦδεῖξε, ποῦ τοῦγαγε δεμίνα
τὴν νόμιμον ἀπέδειξεν τῆς πληρωμῆς τῆς πρώτης.)

(Προεέρχεται κι' ὁ κύριος Θανάσης τῶν γραμματικῶν
μὲ πλῆθος ποικιλοῦμερον σεφῶν λογιστῶτων.
'Στὸ μούτρο του τὸ γυαλιστὸ καὶ λαμπικαρισμένο
γλυκυτότα χαμόγελο περιπλανᾶτ' εὐδίας,
καὶ χαριστότατα φορεῖ κοστοῦμι καμμομένο
ἀπὸ τὰ νομοσχέδια τῆς κλασικῆς παιδείας.)

(Δεσποτικὸ 'στὰ χεῖρα τοῦ βαστάζει κομπολόγι
καὶ βρέμεται κατόπι τὸ πεινᾶν δασκαλολόγι,
καὶ μόλις μπαίνει 'στὸ χερρὸ φωνᾶ φωνᾶν μύριαι:
« Ἐλήτησόν μας, Κύριε. »)

Ἡ Φ.— Βρὲ καλῶς τὸν Εὐτάξια, βρὲ καλῶς τὸν φωτόδότη,
ποῦχει θέλησι, μπουρίνι, καὶ γενιᾶται καὶ καπρίστια,
καὶ μπουρὶ μὲς 'στὸ θυμὸ του νὰ μὲ κἀμη καὶ Δεσπότη,
νὰ βλοῦγ' τῆς παντεμεμνείας, νὰ παντρεύω τὰ κορίτσια.



Βρέ καλώς τον, που μαθαίνει τους δασκάλους και βιολιά,
βρέ καλώς τον, που μου φέργει να πηγαίνω 'στά Σχολειά,
να μαθαίνω γράμματα
τώρα 'στά γράμματα.

Βρέ καλώς τον τον φωστήρα, που μās ήλθε να κηρύξη
πώς και την 'Ακαδημία τώρα 'γρήγορα θ' ανοίξη,
κι' αθανάτους ο Θανάσης πέρα πέρα θά μās κάνη
και κανείς δεν θά φοβάται σαν και τώρα να πεθάνη.

Καλώς τον μας, όπου κι' εγώ θ' αφήσω τής φροντίδας μου
και μίς 'στην 'Ακαδημία θ' άπλώνω τής άριδας μου,
και κάθε ξύλο κούτσουρο πατόκορρα θά λούζω,
κι' όρσε 'στην 'Ακαντέμια τση Πάδοβας θά σκούζω.

Βρέ Περικλήτο, 'γρήγορα δι' έβραν έτοιμάσου,
κι' άν, Εύταξια χορευτή,
άνοιξη σήμερα κι' αυτή,
μίς 'στό Βοκαβαλιόριο θά γράψω τόνόμά σου.

(Προβαίνει κι' ο Καράπαυλος, φαλάκρα σεβασμία
και Θίμις έρασμία.)

Με νόμους και με κώδικας είναι κι' αυτός ντυμένος
κι' όπισω σιμῆνος Βουλευτών όρβεται σαν ύαινα,
μά κι' ο Βουδούρης έρχεται βαπόρι καμμένος
και πάλλεται 'στά χέρια του του Ποσειώνος τρίαينا.)

Ο Φ. — Ω κύριε Καράπαυλε των νόμων και κωδίκων,
καλώς όρασατε και σεις 'στον ευαγή μας οίκον.
Και τό δικαιοστάσιον άληθινά τί γίνεται;
άκομη, σās παρακαλώ, να μās τό παρατείνετε,
γιατι με τούτου του χορού τήν φοβεράν σπατάλην
φαρδύς πλατύς υπέγραφα συνάλλαγμα και πάλιν,
ή δε κυρία Φασουλή περνά για Πριγκηπέσα,
και με τὰ δρό 'στη φυλακή και με τὰ χίλια μίσα.

Καλώς όρασατε και σεις, αγαπητέ Ναυτίκε,
νομίως πώς ο Ποσειδών μίς 'στο σαλόνι 'μπηκε.
'Ακομη τόσα γεύματα θυμάμαι ντεμπεντέρικα,
όπου την Συμπολίτευσι τήν 'πήγε ριπιτιδί,
άλήθεια τὰ πλεούμενα θά πάνε 'στην 'Αμερικά;
κι' άν πάνε πόσο κάρβουνο θά κάψουν 'στό ταξίδι;

Γιά 'πῆτε μου, παρακαλώ, προβιτασμοί θά γίνον,
ή με τους πρώτους των βαθμούς οι Νίλισσας θά μείνον;
έν τούταις όμως, Πόσειδον, δεν άμπεθάλω δέλου
πώς έχετ' έτοιμον και σεις οργανισμόν του Στόλου.

(Προσέρχεται κι' ο Τσαμαδός με πάλα και καλέμι
κι' οργανισμόν περι Στρατού προς δλους διανέμει,
κι' άρχίζουν τότε βόμβαρδα, γραν κάσσαις, μπαρραβόλαις,
κι' οι σπειρονάτοι σπρόχονται και κάνουν χαρμπόλαις,
κι' από τον τοίχ' ο Φασουλής μιά χαρμπιν' άρπάξει
κι' όπλα παρουσιάζει.)

('Οργανισμός νοσημάτων διαβάζεται και κρίνεται, κι' ως πού ν' πη; λουκάνικο κι' αυτός ό κόμπος λύνεται, οργανισμούς περί Στρατού παρουσιάζουν κι' έλλοι, σφίριπει τρεις κι' ό Φασουλής, όφει και τί θα γίνη, κι' ό Βαρειάδης σάν ψαρύς μίς 'στί βοή προβάλλει, πού τώρ' άρραβωνίστηκε με τήν 'Αθηνόγινι.)

('Ο Κριμπαγιτής έφθονος εις τās αιθούσας χύνεται κι' 'Υπουργικόν Συμβούλιον εις τού προχείρου γίνεται, και τών Συμβούλων ό χορός τοιαύτα μέλπει σοβαρώς :)

« Στήστε τό καζάνι μας 'στου χροού τήν σάλα, φέρτε μας βραστό νερό, έώστε μας κουτάλα, γιά νά μαγειρίψωμε νέους νόμους πάλι μίς 'στό καρναβάλι.

« Δίλια ψωροκόστανε, κόσμους άναστάτωνα, δός του και μαγειρεύε, δός του κι' ανακάτωνα, νά μαζεύεται λαός 'στό καζάνι γύρω και νά ρίχνη μέσα του κάθε δόξης ράκος, Θιμίδ' ανακάτωνα, γράμματα και κληρο, νάβγη θηλυκός παππάς, γκαστρωμένοι οίκαξ.

« Έλλειμμα κελιάδης μαύρη κουκουβάγια, έλα, κύρ Σιμόπουλε, κι' άρχισε τά μάγια, πάρε τήν σούρα σκυλιού, πάρε κλήματ' άμπαλιού, πάρε τσίπουρο, ρακί, και καπνό και τσιμπέκι, κι' έλλα κι' έλλα μαγικά 'στό καζάνι βάλε, τό φεγγάρι κούταξ, κι' όλο ζόρμα ψάλε.

« Έλα, κύρ 'Ανάργυρε, κι' έχει μόνον μέλιμα πώς νά 'βγῆ περισσευμα και τό νέο έλλειμμα, κόψ' έδώ και κόψ' εκεί, 'στό καζάνι γύρκε, και τήν Σολομωνική μέσα σου ψιθίριζε, νά σωθούν τά ψέματα, νάβγουν περισσεύματα, νά γενούν στρατεύματα, νά γενούν πλεούμενα, νά βαρουν λαλούμενα 'στά καλά καθούμενα.

« Γύρω μας άκούεται φώκιας ψευτοκλάμμα, βράζει τό καζάνι μας, έχει μέσα πρίμμα, κι' άς σιμώση, βρέ παιδιά, κάθε παλληκάρι, ρίξτε λαγού καρδιά κι' άστακού ποδάρι.

« Η καρδίτσα τού λαγού θιάβγη μπαγιονέτα, και θά γίνη Στρατηγού λαμπερή σπαλέτα.

« Κι' ό πολύπους άστακός ό νεροβρασμένος θιάβγη πρώτος Ναυτικός χροσοστολισμένος.

« Νάτο τό καζάνι μας, βράζει, βράζει, βράζει, νά και σιδερόδρομοι, προκοπή χαράξει. Νάτο τό καζάνι μας, και τό τρυγητούν λύρις Γκραββαρίτικας, στήχη τών τριούδων, με τά μελισσόπουλα μέλισσας περνούν, μέλισσαι, πού 'βούζαζαν τούς χρομούς τών ρώδων, μέλισσαι, πού 'γίγχαν λαίμαργας άκρίδες, και γιά μέλι σήμερα βγάζουν άγουρίδες.

« Βράζε, καζανάκι μας, φλέγε τήν 'Ελλάδα, νάβη κι' ή Σαρακοστή με τήν φασουλάδα, νάβη και τό Πάσχα μας, ν' άκουσθουν αύλοι, τά παχιμά τάρνάκια μας νάμπουν 'στό σουβλι, νά χροούν φτωχολογίαι, τά κερά ν' ανάψωμε, και με κόκκινα μογογιάς τά σπαθιά νά βάψωμε.»

('Ο Θεωδώρας έρχεται κατάλευκος σάν κρινός ντυμένος μπαλαρίνος.)

'Ο Φ. — Καλώς τονε κι' άμύγδαλο... καλώς τον και καλώς τον τόν άνδρα μας τόν λώστον.

Νά τών θεσμών ό Κίβηρος, νά τών θεσμών ή μάνα, όπου γιά τούτους γίνεται γρηά γλωσσοκοπάνε.

Τούτος μας ό μπαλαρίνος κι' εν πολέμω κι' εν ειρήνῃ τούς έίδιξε πρός δλους με τό νι και με τό στήμα, και τούς έμαθαν νεράκι τής Βουλής, οί μπαλαρίνοι και τούς λένε κάθε τόσο μόλις 'δούν κανένα στήμα.

Κι' έπως άλλοτε και τώρα 'βγῆχαν Κάτωνες και Βρούτοι τών θεσμών τών άτιμητών... βάλτε τους μες 'στό καζάνι γιά νά βράσουν και τούτοι και νά προυνε τό ζουμί των.

('Ο Θεωδώρας 'στό χορό τραγουδι λέει θιαθερό.)

'Ο Θεό. — Χαιρετώ σας, μπαλαρίνας, χαιρετώ σας, μπαλα-βράζει μέσα του γιαγκίνι. [ρίνοι, Κορονάκια σās πούλο, κορονάκια ζερφισμένα, πάρτε σās παρκιλω κι' ελεήστε κι' έμένα. Πάρτε πάρτε κορονάκια, με κανεις δεν άγοράζει... όχι μπεμπίδες! όχ άράκια! όχι! σκελίτε και μαράζι.

(Τοιαύτα λέγει τών θεσμών ό πρόμαχος κι' ό πίθος κι' άμύρων ανακρουών τών χροευτών τό πλήθος: « Πήλῃτε, γέρο, 'στό χορό τσαλίμα νά μας κάνης, βάλε τό τριαντάφυλλο νά μας ζαναμαράνης. »)

'Ο Φ. — Λοιπόν άδάντι, μουζικα, κι' άς γίνουν τά καρέ, πρώτος νά 'βγούν οί γέροντες, ύπάρξεις τρυφερά, γοργόν γοργόν άς άπυχή τής μουσικής τό μέλος... εις τόν «Ρωμῆν» τόν προσεχη συνέχεια και τέλος.